

Alkas.lt

Alkas.lt yra 100 nuošimčių visuomeniniais ir savanoriškais pagrindais sukurtas ir nuolat atnaujinamas internetinis dienraštis

alkas.lt Printed on 2024 11 12

D. Razauskas. Nubudus vidury nakties

November 25, 2022

Kategorijos: Lietuvos kelias, Nuomonių ratas, Visi įrašai

Žymos: Dainius Razauskas, isskirtine-naujiena, jausmas, kertami medžiai, laisvė, Lietuvos valstybė, Medžiai, nekenčiu valdžios, Tėvynė, valdžia, vidury nakties, žiniasklaida

Jau greit bus mėnuo, kai vienąsyk nubudau vidury nakties su labai stipriu jausmu širdyje. Žiūrėjau plačiai atsimerkęs į tamsą ir leidau tam jausmui reikštis, skleistis, rutuliotis.

Miegai išgaravo, tad, norėdamas dar aiškiau įsisąmoninti jausmo prigimtį, atsikėliau, įsijungiau kompą ir ėmiausi dėlioti žodžius bei sakinius, kuriais jis savaime virto.

Tai užtruko apie porą valandų. Tada vėl atsiguliau ir užmigau.

Dieną pažiūrėjau, kas išėjo, ir pasibaisėjau. Kažkoks paklaikimas. Gerai, kad niekas nematė, – pamaniau sau ir nuplaukiau pasroviui su kasdienybe.

Tačiau to jausmo užmiršti jau nebegalėjau, ir jis vis nauja jėga iškildavo kiekviena menkiausia dingstimi. Pavyzdžiui, (2022 metų) lapkričio 14 dienos popietę, eidamas per Vilnios tiltą ir pasukęs Arsenalo gatve, kaip kasdien einu į darbą, išgirdau motorinių pjūklų gausmą ant Kreivojo kalno ir išvydau ten pjaunamus senus medžius.

Mano mylimi seni medžiai, iškeltomis į dangų rankomis! Nuo vaikystės eidamas pro šalį vis pakeliu į juos akis.

Mano santykis su medžiais apskritai gana savitas, dažnai perdėm asmenišką – kaip su asmenimis. Vadinas, žudo mano draugus. Gumulas į gerklę, ašaros į akis – ir vėl širdį užplūsta, užtvindo tas jausmas!

Nupjauti medžiai | D.Razausko nuotr.

Bet iš trijų tada nupjovė tik vieną. Du liko. Tebestovi, iškėlę rankas į dangų. Ir aprimau tam kartui.

Tačiau jausmas jau nebepraėina, tik banguoja, tai sukildamas ir užliedamas, tai atslūgdamas, atsitraukdamas, bet likdamas tykoti.

Nes tapo sąmoningas.

Palengva jis virsta vertybine nuostata. Man jo nebe gėda, aš jo nebeslepiu.

Todėl dabar paskelbsiu, ką aną naktį parašiau (nebent šiek tiek švelniai paredagavęs).

Politikos aš neišmanau, labai daug ko nežinau, o ką žinau, ne visuomet suprantu ir juolab nemoku įrodyti. Todėl tik prisipažinsiu, ką jaučiu.

O jaučiu visišką pasišlykštėjimą Lietuvos valdžia. Ir iš visos širdies jos nekenčiu. Nekenčiu valdžios, atstovaujančios mano Tėvynei, kuri man nuoširdžiai rūpi ir kuriai iš visos širdies tarnauju, kaip moku ir sugebu. Ir kuo labiau myliu Tėvynę, tuo labiau nekenčiu valdžios.

Nubundu vidury nakties ir jaučiu pliką, neprisidengtą, neįvyniotą pasišlykštėjimą valdžia, neapykantą valdžiai. Jau ne mažesnę nei anais sovietiniais laikais, o gal net aštresnę, nes savas išdavikas žeidžia skaudžiau už svetimą priešą.

Jaučiu pasišlykštėjimą visomis valdžios pakopomis ir įstaigomis nuo viršaus ligi apačios. Prezidentūra – per klaidą buvau parašęs *pezidentūra*, ir taip gal būtų teisingiau.

Seimu, per pastaruosius dešimtmečius išdavusiu Tėvynę visais įmanomais atžvilgiais – ir tautiniu, ir socialiniu, ir demokratijos bei savivaldos, ir valstybinės kalbos, ir sąžinės laisvės, ir visais kitais.

Pasišlykštėjimą visomis savanaudžių menkystų partijomis (pradedant klastingąja Tėvynės Sąjunga su Lenkija). Pasišlykštėjimą vyriausybe, „laisvės“ vardu žingsnis po žingsnio vis giliau klampinančia mus vergijon.

Pasišlykštėjimą „teisingumu“, kurio Lietuvoje seniai nebegalima rašyti be kabučių, nes visuomet kas nors geriau žino, kurį įstatymą ar teismo sprendimą būtina vykdyti nedelsiant, o kurio vykdyti išvis nebūtina.

Pasišlykštėjimą valstybės saugumo tarnybomis, nes per trisdešimt metų taip ir nesupratau, kurios valstybės saugumu jos rūpinasi.

Pasišlykštėjimą Vilniaus savivaldybe (kitų nepažįstu) su visais jos „pliažais“ laisvės kovotojų žūties vietose, kotedžais vietoj kultūros bei gamtos paminklų ir automobiliais kiemuose ant šviežiai nupjautų kelmų bei vaikų žaidimo aikštelėse.

Vien iš mano stebėtų kiekvienas atskiras atvejis – ištisa sukčiavimų, klastų ir apgavysčių byla, o visi drauge sugultų į storą sunkią knygą.

Jie tai daro profesionaliai, už mūsų jiems mokamą algą, kasdien nuo 8 ligi 17, patyrę ir įgudę, o aš turiu juos susekti laisvalaikiu, savo lėšomis, be jokio pasirengimo ir paskui dar teisintis, kad pats kaltas – nesugebėjau!

Net jei vargais negalais pavyktų, kas tada? Ko gali tikėtis, jeigu teisėsaugos tikroji paskirtis – ne saugoti teisingumą, o įteisinti nusikaltimus...

Ne mažesnj pasišlykštėjimą jaučiu žiniasklaida, irgi vadinusia save kažkelintąja valdžia. *Žinia-sklaidos*, tiesą sakant, Lietuvoje išvis nebėra, nes niekas nebegali at-*skleisti* ir pa-*skleisti žinios*.

O taip nutiko todėl, kad širdį išdavęs žmogus praranda balsą: gali pliuropi ką tinkamas, kiek tinkamas, bet nebeišsėina nieko pasakyti. Lietuvos žurnalistai, palyginti su ukrainiečiais, – lyg žiopčiojantys lavonai.

Žinoma, visur pasitaiko žmonių. Ir sovietmečiu buvo. Vien jų dėka ir išgyvename. Bet jie dabar itin išmaniai nukenksminti ir pastatyti „į vietą“.

O mūsų Tėvynę yra užsėdusi gauja nepraustaburnių banditų, stribų palikuonių ir įpėdinių, pasrūvusiomis kuilių akutėmis. Galbūt net įmerkusių uodegas svetimų valstybių srutų duobėse.

Visos valdžios jiems tik nuolankiai patarnauja. Kas atsisakytų, iš tolo neprileidžiamas. Todėl viskas sušvinkę ir perpuvę nuo viršaus ligi apačios. Tik kaskart viešai papudruojama kelių samdomų „politologų“.

Vidury nakties atsimerkiu į tamsą ir visa širdimi jaučiu, kad mes prarandame Tėvynę, kad mūsų Tėvynė okupuota gaujos bukasnukių gorilų, geriančių mūsų kraują. Tų pačių kremlinų padermės, gal tik menkesnių, slidesnių ir laiku (po)litiškai persiorientavusių. Šlykščių ligi apsivėmimo.

Viešai jie remia Ukrainos kovą už laisvę, nes dabar taip naudingiau. Be to, ukrainiečių krauju patogų apiplauti savo sudergtus mundurus.

Bet viduje jie – tie patys kremlinai, nes laisvės iš tikrųjų nesuvokia, bijo ir, kai tik gali, gniaužia kaip įmanydami. Orveliškai, putiniškai – „laisvės“ vardan.

Su jais neįmanomi jokie susitarimai, kaip ukrainiečiams su maskoliais. Jokių susitarimų su jais, tiesą sakant, niekada nė nebuvo – visokiomis primestomis „sutartimis“ jie tik apraizgo savo aukas kaip voras lipniomis seilėmis.

Tačiau nubudus vidury nakties ir širdimi juos atpažinus, visi jų „teisiniai“ voratinkliai bemat suyra.

Šita valdžia mano širdy nebeturi jokio teisėtumo nei jokio pateisinimo. Tarp manęs ir šitos valdžios nebegalioja jokia „socialinė sutartis“.

Beliko valdžios galia mane išprievartauti ir mano gebėjimas arba negebėjimas išsisukti, nepasiduoti ir pasipriešinti. Visai kaip sovietmečiu.

Lietuvos valdžia išdavė ir tebeišduoda Lietuvos valstybę. Todėl Lietuvos valstybė ir Lietuvos valdžia nebesuderinamos – arba, arba.

Štai koks baisus jausmas apėmė mane tą naktį nubudus, štai kokiais skaudžiais žodžiais jis pavirto, štai prie kokio sprendimo veda.

Kita vertus, pagalvokite tik – jausmas! Ar maža kas gali naktį prisispnuoti!

Tik, deja, tai nebe sapnas. Panašu, jog tai tikroji padėtis. Atpažįstu ją kone kasdien, kaskart vis skaudžiau. Tiesą sakant, ar bereikia aiškesnio ženklų nei griūvantis Gedimino kalnas!

Jausmas man sako, kad mūsų Tėvynė ant prarajos krašto. O protas visai nežino, ką daryti. Aišku tik, jog kiekviena diena, kiekviena valanda su šitokia valdžia mus stumia į pragaištį.

Visai nežinau, ką daryti. Bet jeigu kas nors iš valdžios skęstų, o aš tuo metu eičiau pro šalį krantu, nesu tikras, ar ištiesčiau ranką.

